

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXI Nr. 2

FEBRUARIE 1953

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Cu prilejul aniversării Republicii Populare Române

Tânăra noastră putere populară în anii domniei ei a lucrat cu atâta avânt, buirind atâtea greutăți, încât din realizări face impresia unei vârste mult mai înaintate. Biruința neștiinței de carte în mintea a milioane de oameni, și așezarea tuturor minților valide la gândire sârguincioasă; punerea în egalitate de drepturi a bărbaților și a femeilor și chemarea tuturor la purtarea răspunderilor obștești; deschiderea unor largi posibilități de dezvoltare intelectuală a tinerilor și a bătrânilor în cele mai diverse forme ale culturii practice; chemarea cu cinste a priceperii oricărei inteligențe la sfat și acțiune de sporire și îmbunătățire a muncii și a roadelor ei; așezarea unor largi și solide temelii pentru o viață de muncă pașnică și constructivă; surparea zidurilor nefirești de vrajbă dintre

cetățeni și naționalități și adunarea tuturor energiilor poporului și călăuzirea lor în ceea ce aduce tuturor adevărat și trainic folos, dovedește că mult se poate realiza acolo unde nu numai se vorbește dar și se muncește stăruitor și cu plan.

Ca oameni ai religiei vedem și un aspect foarte interesant al vieții celei noi, al vieții, în care s'au surpat pretențiile de dominație ale unora dintre cetățeni față de alții. În deosebi reprezentanții cultelor primite sub vechile regimuri pot să distingă această nuanță. Nu mai e de întâlnit în vorbirea curentă nici măcar ca exemplu, deosebire între culte. Insuși Noua Constituție din 1952 dă exemplul cel bun susținând, — fără de ocol sau condiție, — libertatea de organizare și funcționare a tuturor cultelor religioase.

În anii domniei tinere noastre republici de democrație populară s'a trăit, ce nu s'a mai întâmplat prin locurile acestea, și anume ca reprezentanții celor mai diverse forme ale religiei, și care pe vremuri erau în vrajbă, să poată sta în atmosfera prielnică a Republicii Populare Române, să cugete și să plănuiască la cele cu care și ele pot contribui la pacea și fericirea poporului.

Mari și tot mai cuprinzătoare sunt planurile dezvoltării rodnice a Țării noastre. Toți pot face ceva la realizarea lor, toți sunt chemați să conlucreze la aceasta și toți sunt dator să pună mintea, inima și brațul la lucru, căci de fericirea Țării depinde fericirea noastră a tuturor.

D. FLOREA

Fii de folos!

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta“, spunea înțeleptul Solomon pe vremuri (Ecl. 9, 10).

Să fi și să te faci de folos oriunde te găsești, în mijlocul societății în care trăiești, spre binele și propășirea ei, iată o lucrare ce se încadrează întru totul în datoriile ce-i revin fiecărui creștin. De felul cum va înțelege a lua parte la rezolvarea problemelor ce interesează viața din preajma sa va depinde și fericirea sa personală.

Munca, pe lângă că este o cinste și o onoare, în același timp ea devine și o binecuvântare pentru cel care o săvârșește cât și pentru cei în spre binele cărora este împlinită. De aceea fiecăruia să muncească totdeauna cu dragoste și tragere de inimă pentru propășirea, înfrumusețarea, sănătatea și curățenia satului său.

Prin cuvintele de îndemnare pe care apostolul Pavel le spune lui Tit (3,14) ca „ai noștri să se deprindă să fie cei

dintâi în fapte bune pentru nevoile grabnice și să nu stea neroditori“, fiecăruia să caute ca ochiul să-i fi deschis a vedea care este lucrul pe care în grabă ar putea să-l facă.

Interesați-vă la Sfaturile Populare în care lucrare ați putea veni în ajutor. Poate este de nevoie și se cer brațe în vederea refacerii șanțurilor șoselei, pietruirea uliței satului, repararea vreunui pod, întărirea marginilor răpoase ale unei ape ce trece prin sat prin plantarea de salcii.

Sunt lucrări pentru care nu trebuie să aștepti a îți se cere mâna de ajutor, dar cari vezi singur că trebuie să fie făcute; vorbește cu Sfatul Popular și oferă să faci vreo lucrare sau alta, de exemplu curățirea fântânii, repararea găleții, punerea de piatră și pietriș în jurul ei spre a nu fi noroi; încă multe altele întru rezolvarea cărora vezi că este de nevoie a pune mâna să fie făcute.

Nu căta doar să arăți ce să se facă, ci oferă-te bucuros să le faci cât mai grabnic și cât mai bine. În chipul acesta inima în adevăr îți va fi plină de bucurie că ți-ai îndeplinit îndatoririle de cetățean și în același timp și de credincios.

Când în Comună se ia inițiativa Gospodăriei Agricole, nu întârzia să intri, iar dacă se înființează o cooperativă meșteșugărească și ești meseriaș, nu zăbovi și încrie-te căci nu vei avea decât de câștigat.

De asemenea dacă se fac planuri pentru construcții de școli, Cămin Cultural, dispensar, bae comunale sau altele, fii și tu gata a da ajutor și îndeamnă și pe alții prin pilda și vorba ta.

Caută ca cele șase zile de muncă date de Dumnezeu omului să le folosești cât mai bine ca apoi să te poți bucura și de odihnă.

D. TOMA

Creștinii din Coreea, demască pe imperialiștii agresori

Pace, liniște, bucurie, fericire, zâmbet și răs nevinovat de copil! Iată cuvinte, fapte și simțăminte care pentru iubiții noștri frați din Coreea fac parte din lumea unui vis frumos ce doresc să devină realitate. Gândiți-vă că în momentul în care voi aci, vă adunați neturburați în căminurile sau în bisericile voastre spre a cânta și a vă ruga lui Dumnezeu, la mii de kilometri, frați și surori de aceeași credință cu voi, strânși și ei în casele lor sau în bisericile adventiste, copii nevinovați adunați în jurul măsuței de nisip la Școala de Sabat, sunt sfărtecați de bombe ucigătoare aruncate asupra-le de bombardierele năvălitorilor americani.

Priviți la jocul nevinovat al copiilor voștri și gândiți-vă că acolo, în Coreea, copiii familiilor adventiste au uitat de mult ce este jocul și sburdălnicia fericită, locul lor luându-l spaima și groaza la auzul urutului sinistru al avioanelor ucigătoare cum și sfârșirea de inimă văzându-și părinții omorâți de cele mai crude arme ucigătoare. Și când seara așezați capșorul copilului vostru iubit pe pernă iar voi înșivă mergeți la culcare, nu uitați că frații voștri din Coreea sunt fugăriți zi și noapte și urmăriți de focul mitralierelor.

Pentru salvarea vieților nevinovate, slujitorii cultelor creștine din Coreea de Nord și de Sud au adresat de curând, creștinătății din lumea întreagă un apel de oprirea măcelului. Cătinându-l, un fior îți străbate întreaga inimă. Orfelinate distruse, aziluri de bătrâni transformate în ruine, biserici ale diferitelor culte, făcute scrum sau ajunse un morman de moloz, cu sute de copii, bătrâni și femei ruși în bu-

căți sau zdrobiți sub dărâmaturi, iată rezultatul neconținutelor atacuri aeriene americane.

„In aceste zile“, spune apelul mai sus amintit, „când prevenirea pericolului unui nou războiu, apărarea păcii și libertății și păstrarea conștiinței curate și a rațiunii sunt puse ca probleme pentru oamenii cinștiți și iubitori de pace din lumea întreagă, noi nu putem să trecem sub tăcere atrocitățile săvârșite de armatele americane, deoarece creștinii consideră că a trece sub tăcere asemenea crime este împotriva învățaturii creștine“.

Amintind despre imoralitățile săvârșite, apelul spune: „In toamna anului 1950, în Phenianul vremelnic ocupat, americanii făceau razii speciale pentru prinderea femeilor. Pătrunzând cu forța în case de rugăciune americanii luau femeile și fetele adunate pentru rugăciune. A doua zi, pe țărmul râului Tendongat se găseau cadavrele mutilate ale acestor fete și femei“.

Și după ce desvăluie pustiriile săvârșite de atacurile războiului bacteriologic și al celor cu arme chimice, bombe cu napalm și gaze otrăvitoare; după ce arată tratamentul neuman la care sunt supuși prizonierii și după ce vorbește de procedeele folosite de americani în Comisia de Armistițiu, spre a face ca tratativele să eșueze iar războiul din Coreea să se extindă, vorbind despre pretenția pe care o au americanii de a fi apărătorii culturii și creștinismului, apelul mai spune:

„Guvernanții americani se duc în casele de rugăciune, preamăresc farișeie rugăciunea și strigă despre libertatea religioasă. Totuși toate acțiunile lor sunt contrare învățaturii lui Hris-

tos, falsifică și violează învățăturile Sale, pătează numele lui Hristos.

Se poate oare ca noi, creștinii care avem suflet și conștiință să îndurăm insultarea josnică a învățaturii lui Hristos?

Și, încheind, apelul spune între altele: „Deasupra noastră atâră un pericol! Ridicați-vă la luptă pentru preîntâmpinarea unui nou războiu; ridicați-vă ca un singur om, împotriva unui nou război, pentru ca psalmii voștri să nu fie întreruși de exploziile bombelor americane. „Să înceteze războiul din Coreea și să plece trupurile străine de pe pământul Coreean!“

Urmărind acest tablou sfâșietor de inimă, cuvintele Psalmistului David ne arată atât de minunat ce avem de făcut. El spune: „Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău“. (Ps. 122, 8). In adevăr, „din pricina fraților și prietenilor noștri din Coreea însângerată de cotropitori imperialiști americani, simțul de dreptate și de profundă simțire cu locuitorii în suferință ai țării ne face să ne ridicăm cu toată puterea întru osândirea faptelor rușinoase pentru omenire și creștinism pe care acei cotropitori le săvârșesc în frumoasa Coree, hotărându-ne a sta alături de toți oamenii cinștiți din lumea întreagă ce luptă pentru apărarea păcii.

In acțiunile noastre cât și în rugăciunile noastre fierbinți înălțate la tronul lui Dumnezeu să cerem cu toată puterea să înceteze războiul din Coreea, pentru ca și în familiile fraților și prietenilor noștri de acolo să revină pacea, liniștea, bucuria, fericirea cum și zâmbetul, răsul și jocul nevinovat al copiilor.

V. FLORESCU

SĂNĂTATEA un bun de mare preț

Au fost vremuri, și acestea nu prea îndepărtate zilelor noastre, când sănătatea era mai mult un monopol al oamenilor cu stare, al boierimii, singură care își îngăduia „luxul“ de a se îngriji de sănătate, singurii care puteau să facă o baie caldă. Marea majoritate a populației era lipsită de acest „privilegiu“ fie din motiv că dispensarele erau cine știe unde, ori neamenajate cum trebuie, fie că agentul sanitar era nepriceput, neîndemnat sau nici el nu avea cu ce să-și împlinescă lucrarea. Iar în ce privește baia, gârla alcătuia singurul loc de îmbăiere, gârla ce în multe locuri poartă cu ea atâtea necurătenii pe cari oamenii le iau pe corpul lor atunci când se duc „să se spele“, căci băile amenajate în scopul acesta erau de parte sau costisitoare.

Acum lucrurile au luat o altă înfățișare. Comune îndepărtate de orașe își au băile lor bine amenajate, la fel și dispensare în clădiri potrivite și cu utilajul necesar și având și personal bine calificat, în stare să împlinescă nevoile locale.

Nenumărate școli sanitare s'au deschis spre a face posibil pregătirea cât

mai temeinică a personalului auxiliar medical. Oficiantul sanitar dintr'o comună nu mai este ca în trecut o persoană ce și-a terminat un doar scurt curs de agent sanitar, ci unul care a absolvit o școală specială de 4 ani, cu lucrări practice îndelungate și sub supravegherea directă a profesorilor medic.

Statul de democrație populară se îngrijește ca cetățenii săi, și în mod deosebit generațiilor noi cari se ridică, să li se ofere ocaziile cele mai prielnice unei dezvoltări într'un cadru cât mai sănătos. Iată creșele de copii împreună cu cantinele special rânduite pentru ei; apoi școlile prevăzute cu personal medical care supraveghează în deaproape dezvoltarea copiilor la învățatură, iată casele de odihnă și sanatoriile multe și felurite unde oamenii muncii își găsesc recăpătarea forțelor. A merge la o stațiune balneară sau climaterică nu mai este „privilegiul“ doar al unora ci este dreptul consfințit prin Constituție pentru toți cari își fac din muncă o datorie de onoare.

Dar dacă pe deoparte Statul se îngrijește de sănătatea cetățenilor săi,

cade și în sarcina fiecăruia dintre noi o mare răspundere, căci se dă prea puțină atenție păstrării sănătății. Totuși e mult mai bine să previi boala, decât să știi să o tratezi, după ce îmbolnăvirea s'a produs.

Datoria fiecărui om, spre binele său și al întregii omeniri, este să cunoască în deaproape legile „vieții și să le urmeze conștiincios. Toți ar trebui să cunoască bine acest cel mai minunat organism, care este corpul omenesc. Trebuie să înțeleagă funcționarea diferitelor organe și strânsa legătură dintre ele întru sănătoasa conlucrare a tuturor. Ei trebuie să studieze influența minții asupra corpului și a corpului asupra minții, cât și legile de care acestea sunt conduse.

Sănătatea! Iată capitolul cel mai mare pe care să ne străduim a-l menține în plinătatea lui.

Ziua de 21 Februarie este hotărâtă ca în Bisericile noastre să se vorbească despre rolul sănătății în viața fiecăruia dintre noi, arătându-se binefacerile de care ne bucurăm azi în R. P. R. în această privință. Folosiți în acest scop și ideile din acest articol.

Red.

UN FAR AL PACII

O scurtă privire asupra Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, ținut la Viena dela 12—19 Decembrie 1952

Multe și însemnate sunt evenimentele istorice ce în decursul vremurilor și-au legat pentru totdeauna mersul lor de numele orașului Viena. Dar dintre toate, în veacurile cari vor urma vor străluci Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, căci el nu înseamnă statornicirea de hotare cu biruitori și învinși ci luminarea unei cărări noi și strălucite de fericire și prosperare a omenirii și anume: calea păcii, a înfrățirii popoarelor. Aceste zile ale Congresului au îmbrăcat Viena în cele mai frumoase straie de sărbătoare.

Nici nu se putea un loc mai potrivit pentru un asemenea Congres decât sala cea mare, vestita sală de concerte din Viena. Aci au răsunat melodiile cele mai plăcute și au prins viață impunătoarele lucrări muzicale sub conducerea marilor făuritori: Beethoven, Schubert, și mulți alții.

Congresul ce s'a ținut la Viena a alcătuit el însuși cel mai frumos și mai strălucit Concert auzit vreodată, deoarece a făcut să răsunе Simfonia Păcii, legată de inima fiecărui om de pe lume.

În atmosfera aceasta Congresul și-a început lucrările în ziua de 12 Decembrie 1952.

Momentele dinaintea deschiderii primei ședințe, ca și cele de pauză, au fost însuflețite de priveliștea înfrățirii popoarelor văzând grupați din diferite colțuri ale pământului, oameni cu concepții felurite de viață, dar animați și uniți sub același gând și anume: apărarea păcii. Cum bine zice Tarranova, membru al Parlamentului Italian, în cuvântarea sa dela Congres: „Ne-am întrunit aci, pentru a găsi căile, pentru a încerca toate mijloacele prin care să împiedicăm repetarea exterminării fără sens a oamenilor, pentru a împiedica lumea să fie din nou scaldată în sânge. Insuși faptul că ne-am întâlnit aci este în sine o victorie. Aci noi dovedim și vom dovedi și de acum înainte că Răsăritul și Apusul, că oameni de diferite credințe religioase și cu diferite idealuri pot să se întâlnească pentru cauza păcii și nu în cadrul unui conflict armat“.

Mai mult decât orice Conferință internațională, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, a atras atenția și a umplut de fericite nădejdi inimile oamenilor de pretutindeni, căci așa cum spunea delegatul Ioseph Wirth, fost cancelar al Reichului, „numai cei care doresc războiul pot contesta posibilitatea colaborării pașnice“.

Deschizând ședințele Congresului, Prof. Frédéric Joliot-Curie, Președintele Congresului Mondial al Păcii, după ce salută pe cei 2.000 de delegați ce iau parte la Congres, spune: „Neîncrederea și ura s'au desvoltă, ele riscă să-i facă pe oameni să se unească din orbire, din oboseală, sau din disperare, pentru a ajunge la soluții de forță, care, o știu prea bine, nu ar rezolva nimic, ci ar distruge totul“. După ce face un bilanț al pustuirilor aduse de război și amintește în contrast despre măreața perspectivă a fericirii pe care ar putea s'o aducă știința într-o lume a păcii, spune între altele:

„În fața primejdiei din ce în ce mai amenințătoare a declanșării unui conflict general, tot mai mulți oameni individual sau în grupuri, din toate țările, care își dau seama de adevăratele cauze ale primejdiei de război, au început să ia inițiativa în favoarea păcii. Primejdia a devenit atât de mare încât ni s'a părut absolut necesar să înlesnim o asemenea confruntare pentru a căuta puncte comune de natură să permită acțiuni concentrate, a căror importanță ar fi uriașă: iată principalele motive ale lansării Apelului în vederea convocării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii“.

Și după ce analizează problemele vitale, esențiale atingerii acestui țel, care este pacea, prin interzicerea armelor de exterminare în masă și prin instituirea unui control asupra aplicării acestei interziceri, curmarea agresiunii americane din Coreea, și punerea unui capăt la cursa înarmărilor, și vorbind despre securitatea mutuală mondială spune: „Pe zi ce trece devine tot mai clar că acest sistem de securitate mutuală, care sacrifică independența națională, este în realitate un instrument de agresiune care face foarte subredă securitatea țărilor componente... O țară care renunță la independența sa nu se bucură de securitate adevărată. Dimpotrivă, popoarele care și-au dobândit independența națională sunt în măsură să pretindă garanții de securitate din partea celorlalte națiuni“.

În încheiere, prof. Frédéric Joliot-Curie spune: „Ne-am întrunit aci cu dorința arzătoare de a găsi o soluție problemelor care frământă pe oameni. Suntem împuterniciții popoarelor și avem datoria să exprimăm în fața guvernelor voința de pace a popoarelor. Fiind dușmani ai oricărei cruciade, vom lupta împotriva minciunii, împotriva ațâțării la ură, împotriva prejudecăților. Dacă ignoranța generează de multe ori neîncredere și ură, cunoașterea duce la fraternitate, adevărul duce la lumină“.

Congresul a prilejuit și o puternică și o impunătoare manifestare pe străzile Vienei printr'un „marș al păcii“. Drapelele albastre purtând pe ele porumbei albi pictați și pancarde frumos aranjate proclamau năzuințele curate ale celor întruniți la Congres: „Să muncim pentru pace“, „Pentru pacea familiilor noastre“, „Pace întregii lumi“, și încă multe altele.

Ce contrast între centrele de înarmări din lagărele imperialiste americane și această cetățuie alpină a Vienei ce a făcut să lumineze în inimile oamenilor nădejdiile unei vieți fericite.

Și acest „marș al păcii“ a alcătuit însuși pentru Congres o însuflețire și o asigurare, văzând simpatia populației Vienei, care a participat la această manifestație unică.

Cât de puternic au răsunat în sala Congresului cuvintele Conducătorului religios al Iranului, totodată și președinte al parlamentului Iranian, Rusani, care a spus: „Prin delegații iranieni se face auzită vocea poporului iranian asupra. Masele populare din lumea întreagă, indiferent de convingerile lor, trebuie să lupte pentru preîntâmpinarea

războiului“. Ca la acestea să se adauge cuvântarea însuflețită a delegației Republicii Populare Chineze, Sun-Cin-Lai care după ce amintește că omenirea se află „la o răscruce a istoriei“, și înfierează acel „pumn de ațâțatori la război care stăpânește trusturile și cartelurile“, își încheie cuvântarea spunând: „Trebuie să cerem încetarea războaielor în curs, și în special a războaielor din Coreea, Vietnam și Malaya; în al doilea rând să cerem încetarea totală a pregătirilor de război, reducerea imediată și esențială a înarmărilor, încetarea remilitarizării Germaniei occidentale și a Japoniei; în al treilea rând, să cerem încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și respectarea de către Organizația Națiunilor Unite a tuturor principiilor cuprinse în Charta ei; în al patrulea rând, să cerem ca nicio țară să nu se amestece în treburile altei țări“.

Urmărindu-și linia străbunilor săi, ai celor ce au înscris pe stindardul ei cuvintele: „Libertate, egalitate, și înfrățire“ mulțimea oamenilor păcii din Franța își exprimă prin delegatul lor la acest Congres, dorința de înfăptuire a acestor principii sublime. Yves Farge, președintele Consiliului național al păcii din Franța spune: „Charta Națiunilor Unite este încălcată, deoarece de aproape 30 de luni în Coreea se desfășoară un război sub steagul Națiunilor Unite. Asupra încercatului și curajosului popor coreean sunt experimentate noi arme de exterminare în masă a oamenilor, interzise de convențiile internaționale. Sub pretextul apărării securității și a păcii, în Coreea se duce sub steagul O.N.U. cel mai îngrozitor război pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Guvernele unora dintre țările reprezentate de noi aici susțin această concepție ciudată a „apărării păcii“, participând la rușinoasa folosire a tacticii pământului pârjolit și devastat. Fiecare bombă căzută în Coreea trebuie să trezească în mințile noastre imaginea a ceea ce ar putea deveni propria noastră soartă dacă am uita că numai redobândirea independenței deschide calea adevărată a securității“.

Plină de documentare logică și clară a fost cuvântarea rostită de Ilya Ehrenburg, vestitul scriitor sovietic, ea alcătuiind o analiză deplină a stărilor de fapt din lume, dar în același timp și a soluțiilor menite să aducă pacea și înfrățirea popoarelor. Din cuvântarea sa extragem: „Istoria nu a mai cunoscut o asemenea mișcare. Marea adunare în fața căreia am cinstea să vorbesc reprezintă nu pe partizanii unei idei sau al alteia și nici guvernele efemere sau întâmplătoare ale unor țări. Nu! Ea este un congres al popoarelor care trăiesc vieți felurite, sunt însuflețite de idealuri diferite, dar au toate dorința arzătoare de a bara calea războiului“.

„Congresul popoarelor s'a întrunit în zile care pot fi pe drept cuvânt numite zilele unei mari cotituri. Guvernarea Americii încep să înțeleagă cât de nerealiste sunt aspirațiile lor la dominația mondială“.

Iar ca încheiere a cuvântării sale impunătoare prin viziunea clară a stărilor de lucruri, a spus: „Multe s'au schimbat pe lume în cursul anului care a trecut. Tocmai de aceea s'a putut întruni la Viena un Congres al partizanilor Păcii, ci o adunare mult mai largă — Congresul popoarelor. Da, astăzi au devenit partizani ai păcii nu partide, nu curente de opinii, nu mișcări, ci popoare.

„In numele delegației sovietice, propun marelui Congres să confirme dreptul inalienabil al tuturor popoarelor la independența națională, dreptul de a trăi așa cum vor, fără să se supună unor ordine venite din afară. Modul de viață belgian sau danez, guadelmez sau iranian merită tot atâta respect ca și modul de viață american. Popoarele care au opinii diferite se pot ajuta, pot face schimb de cărți și de descoperiri, de materii prime și de produse. Pentru aceasta este necesar să se respecte principiul reciprocității și să se recunoască egalitatea tuturor statelor suverane. Securitatea tuturor statelor trebuie să fie asigurată printr-un pact între marile puteri prin lichidarea diverselor blocuri agresive, prin respectarea tratatelor de prietenie și asistență mutuală existente și prin revenirea Organizației Națiunilor Unite la principiile care au stat la baza creării ei. Există în Franța un dicton vechi și înțelept: „Cărbunarii e stăpân în casa lui“. Și dați-mi voie să încheie cu cuvintele: „Trăiască cărbunarii, stăpân în casa lui“.

Acad. Traian Săvulescu, delegatul R.P.R. a spus între altele:

„Dragi prieteni, inițiativa convocării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii a fost întâmpinată cu mare entuziasm de cele mai largi mase ale poporului român. Pregătirile ce s'au desfășurat cu avânt pe tot întinsul țării au culminat cu Congresul Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R. care s'a ținut la București între 5-7 Decembrie...“

„Poporul român este profund atașat cauzei păcii și hotărât să nu-și precupească eforturile pentru ca norii negri ai primejdiei de război să fie cât mai repede risipiți“.

„Un aspect al problemei independenței naționale, de însemnătate fundamentală pentru pacea lumii, este acela al relațiilor între țări. Intrucât o privește, România urmează o politică economică de dezvoltare a schimburilor economice cu toate țările, fără nicio discriminare. Schimburile internaționale pe care le practică țara noastră se bazează întotdeauna pe deplina egalitate în drepturi, pe respectul independenței și suveranității naționale, pe avantajele reciproce ale partenerilor“.

Și după ce prezintă lucrările de mare interes economic înfăptuite în țara noastră în ciuda blocadei economice dusă împotriva-ne, spune mai departe:

„Coexistența, colaborarea dintre sisteme diferite sunt pe deplin posibile. Ele sunt condiționate numai de faptul că de ambele părți să existe dorința sinceră de colaborare, să existe dorința de a-și îndeplini obligațiile asumate, să se respecte cu sfîntenie principiul egalității de drepturi și al neamestecului în treburile interne ale statelor“.

Iar după ce înfierează cu toată țaria legea „securității mutuale“ promulgată în S.U.A. la 10 Octombrie 1951, încheie spunând:

„Dragi prieteni, știm cu toții că există moduri de viață diferite. Diferite

popoare preferă pe unul sau pe altul dintre ele. Există însă un „mod de viață“ pe care toate popoarele îl detestă și-l resping în unanimitate: aceasta este viața sub bombe, acea „viață“ dacă poate fi numită așa — care înseamnă case, monumente, spitale, distruse de bombe, copii arși de napalm în brațele mamelor, carbonizate și cle, oameni pașnici omorâți de bolile pricinuite de microbi împrăștiți din avioane. Iată „modul de viață“ pe care-l propovăduiesc adeptii imposibilității coexistenței pașnice a celor două sisteme și ai „eliberării“ forțate pe care ei ar vrea să-l răspândească pe întreg pământul, în numele pretenției lor misiuni civilizatoare.

„Există însă un alt mod de viață scump tuturor popoarelor lumii. Aceasta este pacea. Pentru ca el să triumfe pe pământ este necesară dorința de a ajunge la hotăriri comune, la înțelegerea și colaborarea tuturor oamenilor de bunăvoință, indiferent de concepțiile care-i călăuzesc“.

„Delegația română își exprimă convingerea că grandiosul Congres al Popoarelor va juca un rol însemnat în realizarea înțelegerii și colaborării internaționale — și prin aceasta va justifica încrederea popoarelor“.

Scriitoarea germană Anna Seghers, a căutat în cuvântarea sa să spulbere teoria învrăjbitoare că între Franța și Germania ar fi o „dușmănie seculară“ dovedindu-se dorința de pace și colaborare a acestor două popoare. Cităm:

„Ultimul apel al președintelui Wilhelm Pieck ne-a umplut inimile de bucurie. Niciodată nu va tolera Republica Democrată Germană ca partea germană să mai pornească război împotriva poporului francez“.

„Germania, între Franța și Polonia, în bună vecinătate și în prietenie cu aceste două popoare — cu Belgia și Cehoslovacia, precum și cu celelalte popoare, în bună vecinătate și prietenie pe care le vom lăsa moștenire copiilor noștri — iată începutul unei perioade în istorie care înseamnă pace pentru toți“.

Profesorul Go-Mo-Jo spune între altele: „Ochii a zeci de milioane de oameni din Coreea, Vietnam și Malaya sunt ațintiți asupra noastră. Milioane de părinți neliniștiți ai căror fii luptă în Coreea, Vietnam și Malaya așteaptă plini de speranță ca Congresul să-i ajute să-și redobândească fericirea căminelor. A pune capăt acestor războaie pustiitoare înseamnă a împiedica deslănțuirea unor războaie și mai mari în viitor“.

Mișcătoare până la lacrimi, dar în același timp și însuflețitoare pentru a duce cu și mai multă stăruință lupta pentru curmarea a tot ce este război și a instaurării păcii, a fost cuvântarea scriitorului coreean Hau-Ser-Ia. Redăm părți din cuvântarea sa:

„Dragi prieteni delegați, dorința noastră ar fi fost să vă invităm la noi pentru a vedea minunatele monumente ale civilizației noastre, de cinci ori milenare; dar din păcate nu o putem face... știu că toate popoarele au nevoie de pace, dar este probabil și chiar sigur că nu există pe pământ un popor cărui a pacea să-i fie atât de necesară astăzi cât îi este poporului meu“.

„Nu pot vorbi calm atât cât acolo este război. Veți înțelege lesne neliniștea mea, prieteni delegați, dacă vă veți imagina măcar o clipă că în momentul acesta când stați la tribună și vorbiți, acolo acasă la voi, unde v'au

rămas soția și copilul, frații și surorile, prietenii și vecinii, unde a rămas poporul vostru, acolo, chiar în momentul acesta cad bombe, în clipa aceasta se desfac receptaculele cu purici infectați cu ciumă, că în această secundă deasupra copiilor voștri curge napalm arzător“.

„Închideți pentru o clipă ochii și încercați să vă imaginați că nu sunteți în momentul de față aici, în această sală, ci astăzi, 16 Decembrie 1952, vă aflați în Coreea, în patria mea“.

„Suntem 19 persoane care am venit din Coreea. Cine știe, poate chiar în această dimineață rudele și prietenii unuia dintre noi plâng oameni scumpi nouă, care au murit în timpul nopții. Dar nu este vorba de noi, cei care ne găsim aici, nu este vorba de rudele noastre, poate că în această noapte să nu fi murit nimeni dintre noi. N'avem de unde să știm“.

„Știm însă că în această noapte, ca și în orice altă noapte au murit zeci și sute de oameni care ne sunt scumpi pentru că sunt oameni, oameni pașnici, care doreau să trăiască, dar au fost uciși de asasinii necruțători, care n'au milă de nicio ființă“.

„Nu ajung oare atâtea crime? Nu ajung oare atâtea distrugerii?“

„Noi cerem pace“, spune scriitorul coreean în încheiere, „în numele apărării principiilor de umanitate, în numele apărării femeilor și copiilor, în numele încetării exterminării barbare a populației pașnice, în numele intereselor țării noastre și, totodată, în numele intereselor întregii omeniri amenințate de incendiul războiului nemilos, care pârjolește țara noastră“. Și ultimele cuvinte ale delegatului coreean au fost acoperite de ovatii și aplauze prelungite, dovedindu-se prin aceasta unitatea de nesdruncinat a tuturor delegațiilor față de cauza dreaptă a poporului coreean.

Ca o împreună simțire a popoarelor doritoare de pace au fost adresate Congresului 2.000 de mesaje de salut. Din Mesajul pe care l-au trimis Cultele din R.P.R. redăm:

„Pacea lumii fiind o poruncă sfântă a tuturor religiilor o cerem lui Dumnezeu prin rugăciunile noastre neîncetate, o propovăduim popoarelor prin cuvântul nostru și luptăm cu hotărîre împotriva tuturor celor care o pun în primejdie“.

„In această luptă pentru apărarea păcii, slujitorii și credincioșii religiilor noastre se unesc cu toți cei ce luptă pentru înlăturarea războiului; înfierând politica ațâțătorilor la război și osândind uneltirile lor, ca fapte de vrăjmasie față de Dumnezeu și față de omenire“.

„Lupta voastră, reprezentanți ai popoarelor lumii, va fi încununată de biruință, pentru că luptați pentru o cauză dreaptă, o cauză scumpă, o cauză bine plăcută lui Dumnezeu și scumpă popoarelor lumii. Alături de voi sunt zeci de milioane de oameni cinstiți și va fi mâine, prin stăruințele voastre, întreaga omenire“.

În seara zilei de 19 Decembrie 1952 a început ultima ședință a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Deși la o oră târzie sala Congresului era în plină însuflețire. Prezența acestei ședințe a avut-o Yves Farge, luptător neclintit pentru cauza păcii.

După ce Jean Laffitte, secretarul general al Consiliului Mondial al Păcii a făcut o dare de seamă a lucrărilor Congresului, a urmat profesorul Bernal

(Anglia) care a dat citire Mesajului Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, adresat guvernelor celor cinci mari puteri, în care se spune:

„Dând glas voinței omenirii, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, întrunit la Viena la 12 Decembrie 1952, invită în mod solemn guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Chineze, Marii Britanii și Franței să înceapă tratative de care depinde menținerea păcii.

„Înțelegerea între cele cinci mari puteri, încheierea unui Pact al Păcii, vor pune capăt încordărilor internaționale și vor salva lumea de cele mai mari nenorociri.

„Popoarele cer acest lucru“.

După ce sala și-a exprimat simțămintele ei prin acoperirea cu ropot de aplauze a ultimelor cuvinte din Mesaj, a urmat la cuvânt Gilbert de Chambrun care a dat citire Apelului Congresului Popoarelor. Din el redăm:

„Noi credem că între state nu există divergențe care să nu poată fi rezolvate prin tratate.

„Să se sfârșească odată cu distrugerea orașelor și țărilor, să înceteze stocarea de arme ucigătoare, să înceteze odată propovăduirea urei și ațâțările la război. Este timpul să se treacă la tratative, este timpul să se ajungă la o înțelegere.

„Guvernelor celor cinci mari puteri le revine o uriașă răspundere. Popoarele vor aștepta răspunsul lor. Popoarele vor face totul pentru triumful spiritului tratativelor.

„Congresul popoarelor pentru apărarea păcii proclamă dreptul tuturor popoarelor de a-și hotărî soarta și de a-și alege modul de viață fără niciun fel de amestec în treburile lor interne, oricare ar fi motivele ce s'ar invoca pentru justificarea acestui amestec.

Independența națională a tuturor sta-

telor constituie cheazăia supremă a păcii.

„Popoarele vor să trăiască în pace, oricare ar fi regimul social din țările lor, oricare ar fi idealul lor suprem. Toate popoarele urăsc războiul; umbră lui amenință toate leagănele. Stă în puterea popoarelor să schimbe cursul evenimentelor, să redea oamenilor încrederea în liniștea zilei de mâine. Chemăm popoarele lumii să lupte pentru triumful spiritului tratativelor și a înțelegerii pentru dreptul oamenilor la pace“.

În dimineața zilei de 20 Decembrie, ora 3, Yves Farge anunță închiderea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Fie ca această dimineață să însemneze începutul unei zile luminoase și fericite a păcii și înfrățirii între popoare, dorință exprimată de mulțimea delegaților și de Mesajul și Apelul Congresului.

Red.

FEMEIA ca factor constructiv

Veacuri de-a rândul femeia, în majoritatea cazurilor, a fost socotită ca o ființă de puțină însemnătate, lipsită de calități și nedemnă a ocupa o poziție mai înaltă. Nu este cazul a ne gândi numai la timpurile când femeile în special erau ținute în robie și nu aveau voie să iasă în văzul lumii, dar putem spune cu durere că și în zilele noastre se mai găsesc locuri în care femeii nu i se dă locul care cu drept i se cuvine în societate.

Locul ei nu este nici acela de obiect ce trebuie ținut numai ca podoabă, deși într'un sens este o podoabă a omenirii, și nici acela de robie. Ea a fost creată de Dumnezeu a fi tovarășă de viață, egală în drepturi cu bărbatul, o ființă care să-i fie de ajutor în totul. Cuvântul lui Dumnezeu socotește femeia virtuoasă mai de preț decât un mărgăritar (Prov. 31, 10), ea fiind dotată cu in-

sușiri deosebit de alese și folositoare omenirii. În femeie se întâlnesc atât elementele destonicele cât și trăsăturile cele mai nobile de caracter, gingășia sufletului ce mângâie și alină, căci un sărut al mamei alcătuește pentru copil un fermecător leac alinător, și mâna ei pe cășorul lui atunci când e bolnav potolește văpăile febrei.

Înțeleptul Solomon desvăluie toate însușirile femeii destoinice în Proverbe, 31, 10—31, unde printre multe altele spune: „Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături, cute îi sunt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănâncă pâinea lenevirii... Vede că munca îi merge bine“. Prov. 31, 26, 27, 18.

Femeia are menirea a fi pentru omenire o binecuvântare, inspiratoare de fapte mari, nobile și curate.

Omenirea fără de însușirile alese puse de Dumnezeu în femeie, fără de gin-

gășia și noblețea ei ar fi searbădă. Femeia alcătuește pentru omenire acel suflu înviorător și însuflețitor pentru atingerea țărilor înalte și constructive. Alături de bărbat, sprijinindu-l în munca lui și încurajându-l spre noi succese, spre noi culmi ale destonicele, ea însăși o pildă în acestea, femeia își merită cu drept cuvânt cinstea pe care și Statul nostru de Democrație Populară a înțeles să i-o ofere însemnând în hrisovul legilor la art. 83, că „femeia în Republica Populară Română are drepturi egale cu al bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de stat și culturale“.

Ziua de 8 Martie însemnată în calendar în rândul zilelor sărbătorește, să alcătuiască în adevăr o zi a desvăluirii a însușirilor alese ale femeii și o arătare a rolului ei important ce-l are în omenire.

V. FLORESCU

Muncile de primăvară

Adevăratul creștin se călăuzește în toate lucrările lui după Cuvântul înțelept al Sfințelor Scripturi. Încă de pe primele ei pagini se deprinde cuvântul rostit de Dumnezeu lui Adam, primul om pe pământ: „In sudoarea laței tale să-ți mănânci pâinea“. Omul ca să poată trăi trebuie deci să muncească sârguincios. Cine face contrariul nu poate trăi.

Munca rodnică este strâns legată de timpul când și în care trebuie ea făcută. Ne aflăm în timpul în care trebuie să ne gândim la însămânțările ce trebuiesc făcute. Apoi trebuie să fim bine edificați asupra condițiilor unui semănat bun.

Prima grijă este să cunoaștem puterea de încolțire a seminței. Dacă încolțirea este slabă, planta nu va putea fi viguroasă, oricât de prielnic ar fi pământul, aerul, lumina, căldura și umiditatea.

Semințele se vor alege cu trierul sau vânturătoarea, preferând pentru semănat calitatea cea mai bună, care are bobul mare și cu miez sănătos. Greutatea hectolitrică ne arată intrucâtva calitatea seminței.

Nu vom semăna semințe vechi de mai mulți ani, ci numai din anul trecut.

Pentru a putea cunoaște mai exact puterea de germinație a semințelor să folosim procedeul următor: Puneți într'o farfurie 100 boabe din sămânța ce voți să semănați. Turnați apă până ce sămânța va fi acoperită și înveliți-o cu un postav care nu se decolorează în atingere cu apa. Ținută la căldură, sămânța va încolți în 6—12 zile, după felul ei. Se numără boabele încolțite și neîncolțite. Și acum iată procentajul semințelor de plante agricole pentru a fi bune de semănat: Grâul 80—100%; porumbul 75—100%; orzul 75—100%;

ovăzul 70—100%; mazărea și fasolea 80—100%; floarea soarelui 90—100%.

Sub aceste cifre, sămânța nu are putere de încolțire și deci trebuie înlăturată.

Grâul trebuie neapărat tratat contra mătorei, prin împietrirea (saramurarea) lui. Operația aceasta se face dizolvând 1/2 piatră vântată la 100 litri apă. Sacul cu grâu se introduce în această soluție, se lasă astfel timp de zece minute, apoi grâul este întins la umbră pentru uscare. Nu trebuie uscat la soare, pentru că își pierde puterea de încolțire.

Astfel pregătiți, începeți la timp lucrarea de însămânțare după specificul seminței, urmând sfaturile agenților agricoli localnici. Dumnezeu care „acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pământ și face să răsară...“ (Ps. 147,8), va răsplăti cu prisosință prețioasa voastră muncă, transformând-o într'o adevărată binecuvântare pentru voi, familia voastră, semenii voștri și binele Patriei.

A. VACAREANU

STUDII BIBLICE

DUMNEZEU NU CAUTA LA FAȚA

4 Aprilie 1953

1. Cum nu trebuie să țină credinciosul credința Domnului Isus Hristos? Iacob 2, 1.

Credinciosul care cunoaște adevăratul serviciu divin curat al Domnului nu trebuie să facă nicio deosebire sau părtinire între membrii Comunității, dând înfațetate celor mai bogați. El nu trebuie să cinstească pe unul în paguba celuilalt. Membrii bisericii sunt toți una în Hristos Isus.

2. După care lucru judecă acei care greșesc în felul acesta? Iacob 2, 2.

3. Ce rezultat are adesea căutarea la față? Iacob 2, 3.

4. Ce devin acei care fac astfel de deosebiri? Iacob 2, 4.

5. În această privință, ce lucru a ajuns apostolul Petru să recunoască? Fapte 10, 34, 35.

6. Cum trebuie să privească credinciosul pe semenul său? Prov. 24, 23; 28, 21.

Dumnezeu este nepărtinitor. El nu caută la fața omului. El privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Ps. 33, 13, 14. Din locașul locuinței Lui El privește la inima oamenilor. Un caracter sfânt și curat este ceea ce are valoare înaintea lui Dumnezeu. Credinciosul va iubi și cinstește pe acela care are un caracter curat, indiferent de persoana în care se dovedește un astfel de caracter. O religie curată și nepătată dă pe față principiile ei cerești prin unificarea tuturor acelora care sunt sfinți prin adevăr. Toți se întâlnesc ca suflete răscumpărate prin același sânge, toți depind în aceeași măsură de Acela care i-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

7. Pe cine a ales Dumnezeu și pe cine numește Isus Hristos fericiți? Iacob 2, 5; Mat. 5, 3.

Acela care crede că are de toate, care gândește că e destul de bun, și este mulțumit cu starea sa spirituală nu caută să devină un partaș al harului și neprihănitului lui Hristos. Mândria nu simte nicio nevoie. Acei care sunt bogați și cinști în proprii lor ochi, nici nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu. Cei săraci în proprii lor ochi și în lucruri spirituale sunt acei pe care Isus Hristos îi numește fericiți.

8. De ce păcat grav se fac vinovați bogații lumii acesteia? Iacob 2, 6, 7.

Asuprirea și înjosirea omului este condamnată de Dumnezeu. Dacă bogații lumii acesteia s'au dedat și se dedau la astfel de fapte neîngăduite, vinovăția lor este mare înaintea lui Dumnezeu.

9. Cum este împlinită „Legea împărătească”? Iacob 2, 8.

Prin cuvintele: „Legea împărătească” din acest text se înțelegea „Legea morală”, cuprinsă în cele zece porunci, înaintea căreia vom sta, fără deosebire. Această Lege nu ține seamă de starea căiva, că e bogat sau sărac, de sus sau de jos, ci numai de starea de a fi drept sau păcătos, vinovat sau nevinovat.

10. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre cei care caută la față? Iacob 2, 9.

11. Câtă parte din Lege calcă cei care greșesc într-o singură poruncă? Iacob 2, 10, 11.

12. Cum este îndemnat credinciosul să vorbească și să lucreze? Iacob 2, 12, 13.

CREDINȚA ȘI FAPTE

11 Aprilie 1953

1. Ce întrebare pune apostolul Iacob cu privire la credință? Iacob 2, 14.

O simplă mărturisire cu buzele a credinței nu dovedește că cineva are credință. Acest fel de credință este deșartă și nu ajută cu nimic la dobândirea vieții veșnice spre deosebire de adevărata credință care se dă pe față printr-o viață sfântă plină de roade spirituale. Despre unul ca acesta Domnul Isus spune: „Cine va crede... se va mântui”.

2. Prin ce întrebare lămurește apostolul însemnătatea acestei întrebări? Iacob 2, 15, 16.

Apostolul Pavel vorbește despre „lucrarea credinței”, (1 Tes. 1, 3), adică faptele făcute în puterea credinței. Credința este ceva viu și se dă pe față prin fapte bune.

3. Ce fel de credință este aceea care nu este urmată de fapte bune? Iacob 2, 17.

4. Vorbind despre credință și fapte, ce ar putea zice cineva și ce i s'ar putea cere? Iacob 2, 18.

O simplă mărturisire a credinței nu poate avea o valoare mai mare decât un corp omenesc lipsit de suflarea de viață. Adevărata credință trăiește și lucrează. Ea lucrează asupra conștiinței îndrumând felul de viață și de vorbire prin convingerea despre continua prezență a lui Dumnezeu; ea arată valoarea lucrurilor spirituale, în Legea lui Dumnezeu drept realitate și pune marile ei adevăruri și inspirațiile-i motive în legătură directă cu viața de toate zilele, începând prin iubire.

5. Ce este spus despre demoni în legătură cu credința? Iacob 2, 19.

Când vorbim despre credință trebuie să facem o deosebire. Există un fel de credință cu totul deosebit de adevărata și dreapta credință. Existența lui Dumnezeu, atotputernicia Lui, adevărul Cuvântului Său, toate acestea sunt fapte în care și „demonii cred și se cutremură”. Această credință a lor însă nu-i duce la pocăință.

6. Le ce încheiere ajunge apostolul din cele spuse? Iacob 2, 20.

7. Ce întrebare este pusă în legătură cu Abraam, părintele credincioșilor? Iacob 2, 21.

8. Cum a dovedit el deplina lui credință? Iacob 2, 22.

Unde este nu numai o încredințare despre Cuvântul lui Dumnezeu ci și supunerea către Dumnezeu a voinței; unde inima este plecată Lui, simțimintele îndreptate spre El, acolo e credință, — și anume credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul.

9. Ce cuvânt al Scripturii s'a împlinit prin viața de credință și ascultare a lui Abraam? Iacob 2, 23.

10. Ce încheiere face apostolul din pilda vieții lui Abraam? Iacob 2, 24.

11. Ce ilustrație lămuritoare folosește apostolul Iacob spre a ne face să înțelegem zădărnicia credinței lipsite de fapte bune? Iacob 2, 26.

Mulți nu înțeleg legătura dintre credință și fapte. Ei zic: „N'ai decât să crezi în Hristos și te vei mântui; nici nu te sinchisești de păzirea Legii”. Dar adevărata credință se dă pe față prin ascultare.

FOLOSIREA INȚELEAPTA A VORBIRII

18 Aprilie 1953

1. Ce sfătuiește apostolul Iacob pe credincioși și pentru care motiv? Iacob 3, 1.

Se pare că scopul acestei epistole este de a ne face cunoscut lucruri în care credinciosul are nevoie de neapărată îndreptare. Voia lui Dumnezeu este ca credincioșii care învață aceste lucruri să nu se mulțumească numai cu atât, ci să le trăiască și în viața lor de toate zilele.

2. Ce facem noi toți? Iacob 3, 2, pr. p.

3. În ce se arată puterea cuiva de a-și stăpâni tot corpul? Iacob 3, 2, u. p.

Vorbirea noastră influențează faptele noastre. Cine își stăpânește cuvintele, ușor își va stăpâni și faptele.

4. Ce pilde ne prezintă apostolul spre a ne face să înțelegem mai bine efectul stăpânirii în vorbire? Iacob 3, 3, 4.

5. Limba fiind organul vorbirii, ce descriere a ei face apostolul? Iacob 3, 5, 6.

O vorbire nechibzuită poate aprinde în familie, în comunitate și chiar între vecini flăcările unei gheene. Cât de des s'a aprins acest „foc al tadului” în comunități din cauza limbii. Nimic nu contribuie cu mai mult succes la îndepărtarea din viața omului a Spiritului Sfânt decât înfrângerea greșită a limbii. O limbă nesfințită ajunge să fie un teribil instrument al Satanei. Din toate uneltele lui nu există alta care să aducă mai multe și mai mari nenorociri ca limba guralivului, a clevetitorului și a bârbotului.

6. Cum vorbește înțeleptul despre aceeași învățătură? Prov. 13, 3.

Vorbirea noastră este pusă în legătură cu mântuirea noastră. De aceea cât de însemnat este faptul ca noi să fim cu luare aminte la cuvintele gurii noastre.

7. Ce lucrare dublă dar contrară fac uneori chiar credincioșii? Iacob 3, 9.

8. Ce dau pe față cuvintele gurii noastre? Mat. 12, 35.

9. Care va fi măsura de judecată înaintea lui Dumnezeu? Mat. 12, 36, 37.

10. Ce sunt sfătuiți credincioșii în ceea ce privește folosirea darului vorbirii? Ecles 5, 2; Prov. 10, 19.

CREDINCIOSUL SE CUNOAȘTE DUPĂ ROADE

25 Aprilie 1953

1. Despre ce îndoită lucrare a limbii neînfrânate vorbește apostolul Iacob? Iacob 3, 10.

Cuvântul inspirat ne arată că Dumnezeu este vădit împotriva folosirii limbii, de către credincioși, în vorbiri necuviincioase, ne la locul lor și nedemne pentru un urmaș al Domnului Hristos. „Nu trebuie să fie așa, frații mei!” — zice Cuvântul.

2. Ce exemplu este folosit spre a arăta nepotrivirea unei astfel de vieți? Iacob 3, 11.

În natură nu se găsește nepotrivirea ca din același izvor să curgă și apă dulce și apă amară. Nici vorbirea unui credincios nu trebuie să fie folosită pentru blestem, ci numai pentru binecuvântare.

3. Ce alt exemplu mai folosește apostolul spre a ne face să înțelegem același adevăr? Iacob 3, 12.

Un izvor, un smochin și o viță sunt folosite spre a ne arăta nepotrivirea care există într-o viață plină de contradicții. După mersul obișnuit al naturii este imposibil ca un smochin să facă măslină, o viță smochine sau un izvor cu apă sărată să dea apă dulce. Tot așa nici stricăciunea nu trebuie să locuiască împreună cu virtutea în inima celui care se numește credincios.

4. Prin ce se dă pe față adevărata înțelepciune și pricepere? Iacob 3, 13.

5. Ce să nu facă credinciosul când are zavistie în inima lui? Iacob 3, 14, 15.

Când inima este cuprinsă de invidie amară sau de duh de ceartă, credinciosul poate foarte ușor să cadă în păcatul lăudăroșeniei și al minciunii. Indepărtarea păcatului din inimă și curățirea ei, va ajuta credinciosului să aibă o purtare bună și fapte făcute cu blândețea înțelepciunii.

6. Care sunt urmările invidiei și ale ceartei? Iacob 3, 16.

7. Cum arată Solomon deosebirea între o inimă liniștită și una cuprinsă de duhul invidiei? Prov. 14, 30.

8. Ce stă spus despre înțelepciunea care vine de sus? Iacob 3, 17.

Înțelepciunea care vine de sus este „mai frătă curată“. Toți cei care vor locui cu cei măntuiți, trebuie să ajungă aici curății cu inima. În acela care învață de la Domnul Isus, se va arăta desgust crescând pentru o purtare neîngrijită, pentru cuvintele necuviincioase și pentru cugete murdare. Când Hristos locuiește în inimă acolo va fi curățenie și noblețe atât în cugete cât și în fapte.

9. Cum este semănată roada neprihănirii? Iacob 3, 18.

Nimic nu se arată mai puțin decât semănătorul care merge pe câmpul său aruncând sămânța. Lucrarea religiei este de a aduce pacea. Ea este în întregime numai pace — pace la început și pace în rezultatele ei; pace în inima fiecărui individ, pace în societate; pace pe pământ și pace în cer.

PRIETENIA CU PACATUL ȘI URMARILE EI

2 Mai 1953

1. Ce întrebare pune apostolul membrilor Comunității și care este răspunsul? Iacob 4, 1.

Învățăturile și sfaturile date până aci pare că aveau un caracter mai general, cele care urmează au un caracter mai personal. Aci este vorba de luptele și certurile care pot avea loc chiar între membrii Comunității. Acestea se nasc din diferite poftes ale firii pământești.

2. Cum este descrisă această lucrare a firii pământești? Iacob 4, 2. pr. p.

3. Cărui fapt se datorește o astfel de stare în Comunitate? Iacob 4, 2. u. p.

„Nu aveți pentru că nu cereți“. Aceste cuvinte ne arată una din cauzele principale ale amorțelii spirituale și ale certurilor în familie și în Comunitate și anume: neglijarea vieții de rugăciune.

4. Prin ce cuvinte de încurajare vorbește Domnul Isus despre rugăciune? Luca 11, 9—11; Mat. 21, 22.

5. De ce este împlinirea unor rugăciuni? Iacob 4, 3.

Când duhul rugăciunii pune stăpânire pe membrii Comunității, invidia și cearta dispar dintre membrii acelei Comunități.

6. Cum sunt numiți acei credincioși a căror viață este necorespunzătoare cu numele pe care-l poartă? Iacob 4, 4. pr. p.

7. Prin ce cuvinte exprimă Domnul Isus același adevăr? Mat. 6, 24.

8. Ce întrebare pune mai departe apostolul Iacob? Iacob 4, 5. pr. p.

9. Ce este făgăduit credinciosului în a cărui inimă locuiește Duhul Sfânt? Iacob 4, 5. u. p. 6. pr. p.

10. Cum privește Dumnezeu pe cei mândri, și cine are parte de har? Iacob 4, 6. u. p.

11. Ce sfaturi pline de înțelepciune dă apostolul credincioșilor? Iacob 4, 7, 8.

În vremurile mai vechi era obiceiul spălării mâinilor înainte de a lua parte la serviciul divin. Cuvintele inspirate de ac ne arată că pentru a afla har înaintea lui Dumnezeu, este neapărat necesar să ne spălăm de păcatele noastre și să ne apropiem de Dumnezeu cu intenția și dorința de a fi curățiți și sfințiți. Curățirea de păcate a inimii, despre care spălarea mâinilor este numai un simbol, va fi bine primită de Domnul.

PACATUL VORBIRII DE RAU

9 Mai 1953

1. Care este sfatul apostolului și ce binecuvântare aduce cu sine ascultarea de acest sfat? Iacob 4, 10.

Mândria nu simte nicio nevoie, și astfel ea închide inima în fața infinitelor binecuvântări pe care Hristos vine să le dea. Aceia care sunt bogăți în proprii lor ochi nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu.

2. Ce sfătuiește apostolul Iacob pe credincioși să nu facă? Iacob 4, 11. pr. p.

Nu trebuie a privi ca ceva neînsemnat faptul de a vorbi de rău pe alții. Sfânta Scriptură vorbește în nenumărate locuri despre fapta cea rea a vorbitorului de rău.

Credința celui care hrănește continuu urîtul obicei al vorbirii de rău este tot atât de zadarnică ca și al vreunui alt pretins credincios care săvârșește oricare alt păcat.

3. De ce lucru se fac vinovați acei care vorbesc de rău pe semenii lor? Iacob 4, 11. u. p.

4. Cum a învățat Domnul Hristos același adevăr? Mat. 7, 1, 2.

Să nu vă socotiți înșivă ca o unitate de măsură. Nu faceți din păreri voastre o trestie de măsurat pentru alții și în inima voastră să-i osândiți dacă nu ajung la înălțimea voastră.

5. Ce ilustrație folosește Isus Hristos spre a ne face să privim la propriile noastre greșeli? Mat. 7, 3.

Cuvintele Domnului Isus descriu pe acela care este gata în orice moment să vadă o slăbiciune la alții. Când crede că a descoperit o pată în caracterul său viața aceluia este foarte zelos să o trâmbezeze și la alții; dar Isus spune că această trăsătură de caracter, folosită ca să săvârșească această lucrare necreștinească este, în comparație cu fapta criticată, ca o bărnă față de un paiu.

6. Ce învață Isus Hristos să facă acel credincios care este stăpânit de păcatul vorbirii de rău? Mat. 7, 5. u. p.

Isus îndeamnă pe vorbitorul de rău să-și scoată mai întâi bărnă din ochiul său, adică să renunțe la obiceiul vorbirii de rău, să mărturisească și să lepede propriu său păcat, înainte de a încerca să îndrepte pe alții.

7. Cine poate cunoaște adevăratele motive ale unei fapte? Iacob 4, 12.

este spus prin apostolul Pavel? Gal. 6, 1

Dacă Hristos este în tine, nu vei găsi plăcerea să trâmbezezi greșelile altora. În loc să-i cauți să-i vorbești de rău, ținta ta va fi să ajuți, să binecuvintezi și să salvezi, și toate acestea le vei face „cu duhul blândeței“. Lucrând așa vei asculta de îndemnul „Ia seama la tine înșuși, ca să nu fii ispitit și tu“.

9. Ce săvârșește acela care știind să facă binele, nu-l face? Iacob 4, 17.

CUVANTUL IMPLINIT

16 Mai 1953

1. Ce descriere a suferințelor celor bogăți face apostolul Iacob? Iacob 5, 1.

Cuvântul inspirat al apostolului este la timpul viitor: „care au să vină peste voi“. Împlinirea lui avea să aibă loc la sfârșit de multe veacuri. Astăzi credincioșii văd cu ochii lor împlinirea Cuvântului rostit de Dumnezeu.

2. Ce stă scris despre bogățiile celor avuți? Iacob 5, 2.

3. Ce spune apostolul că va fi rugina aurului și argintului lor în ziua împlinirii acestui cuvânt? Iacob 5, 3.

Aurul și argintul sunt tot atâtea dovezi că nu lipsa de bunuri i-a împiedicat să îmbunătățească viața celor săraci, ci egoismul și sgârcenia i-a împins chiar să răpească pentru ei din puținul săracilor.

„Că focul are să vă mănânce carnea“. Aceasta este o ilustrație foarte tare dar potrivită. Iacob prezintă aci rugina banilor bogăților ca pe o boală de cancer care roade carnea până la os.

4. Cum este arătat că își adună bogății averile lor? Iacob 5, 4. pr. p.

Satana are adesea mai multă putere de a contribui la strângerea de averi decât Dumnezeu. Acestea sunt obținute prin apărarea simbrășilor și a salariilor lor. Bogatul sgârcit din fire își adună bogățiile sale prin împilarea simbrășilor și trăgând foloase de la persoane oridecâteori ei poate, adăogă în felul acesta la comoara care va mânca trupul său ca focul.

5. Până unde au ajuns strigătele secerătorilor? Iacob 5, 4. u. p.

Ei trag foloase chiar de la frații lor săraci; acei care au destul caută să stoarcă mai mult decât valoarea reală a lucrurilor, mai mult decât ei ar plăti pentru aceleași lucruri, în timp ce aceeași frați sunt strâmtorați și întristați din lipsa de mijloace. Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri. Orice faptă egoistă, orice stoarcere cu lăcomie, își va primi răsplata.

6. În ce cuvinte este descrisă viața în desfrâu a celor bogăți? Iacob 5, 5.

7. Ce fel de fapte de asuprire este arătat că au săvârșit bogății? Iacob 5, 6.

8. Ce ilustrație folosește apostolul spre a arăta în ce fel trebuie să se poarte credinciosul? Iacob 5, 7.

9. Cine este judecătorul tuturor? Iacob 5, 8, 9.

Cei bogăți care s'au datat la tot felul de fapte de asuprire și de nedreptate își primesc plata lor chiar în timpul vieții acestora; ei vor apare însă și înaintea Judecătorului divin la marea zi a socotelilor când toți cei care au asuprit și nedreptățit pe semenii lor îmbogățindu-se și trăind în plăceri și desfătări lumești își vor primi plata faptelor lor nedrepte.

10. Ce sfat dă Domnul Isus celor care doresc să obțină mântuirea? Mat. 24, 45—47.

11. Ce este spus despre cel care nu este credincios în slujba sa? Mat. 24, 48—51.

1. Cum vorbește Isus Hristos despre păcatul lăcomiei de bani? Luca 12, 15.

Goana după îmbogățire are o influență așa de seducătoare și fermecătoare asupra vieții, încât noblețea și umanitatea din ea sunt pervertite, până ce se pierd, iar bogăția pe care oamenii se străduiesc să o adune pe pământ, nu e decât pentru scurtă vreme.

2. Prin ce pildă caută Domnul Isus să întipărească alor Săi acest avertisment? Luca 12, 16—21.

3. Cum numește apostolul Pavel dorința de înavuțire? Col. 3, 5.

Cuvântul lui Dumnezeu pune lăcomia alături de desfrânare, necurățenie, patimă și poftă rea, și o numește „închinare la idoli”. Este imposibil pentru un credincios să țină Legea lui Dumnezeu și să aibă în același timp în inima sa și iubirea de argint.

4. Care este sfârșitul tuturor lacomilor de avere? Efes. 5, 5.

Niciun lacom după avere nu va ajunge un moștenitor al împărăției cerurilor, pentru că unul ca acesta în dorința lui de înavuțire și orbit de satisfacția de a-și vedea averea mărită, ușor calcă cele mai elementare principii de dreptate nedreptățind pe alții. Pentru aceasta Domnul Hristos, spune: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani”.

5. Ce spune cuvântul lui Dumnezeu despre rădăcina tuturor relelor? Tim. 6, 10.

6. Ce sfătuiește apostolul pe omul lui Dumnezeu? 1 Tim. 6, 11.

7. Ce fel de caracter trebuie să aibă credinciosul ales pentru o slujbă în Biserica Domnului? Exod. 18, 21.

Pe lângă celelalte calități, arătate aici, trebuie să se dea atenție în caracterul credincioșilor aleși pentru a îndeplini o slujbă în Biserică, se mai amintește și aceea că ei trebuie să fie „vrăjmași ai lă-

comiei”; cu atât mai mult din viața credinciosului chemat la slujbă. Credinciosul nu va reține nimic din ceea ce nu este al lui.

8. Cât de curat putea sta în această privință, proorocul Samuel? 1 Sam. 12, 3—5.

Va putea oare sta tot atât de curat, „în fața Domnului”, oricare membru al Bisericii, ca și bătrânul prooroc Samuel pe vremuri? Cum vom sta „în fața Domnului” dacă am reținut pentru noi aceea ce aparține lui Dumnezeu.

9. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, despre bunurile pământești? Ps. 24, 1; Ps. 50, 10—12.

10. Ce mustrare face Dumnezeu vechiului Israel? Mat. 23, 8.

11. Care este făgăduința pentru cel ce urăște lăcomia? Prov. 28, 16 u. p.

PUTEREA RUGĂCIUNII CELUI NEPRIHANIT

30 Mai 1953

1. Ce însușiri mărețe ale caracterului lui Dumnezeu s'ar dat pe față în cunoscuta experiență a dreptului Iov? Iacov 5, 11.

Cuvântul „sfârșit” folosit aici, înseamnă scop sau țintă urmărită. În cercările dreptului Iov era un scop. Domnul ținea la ceva cu aceasta. Credinciosul are ocazia să învețe, tocmai în încercări că „Domnul este plin de milă și îndurare”.

2. Ce învățături este dată cu privire la felul credinciosului de a da mărturie? Iacov 5, 12.

„Da” al vostru să fie „da”, și „nu” să fie „nu”. Cu toate acestea, Mântuitorul n'a oprit cu desăvârșire folosirea jurământului în justiție, în care Dumnezeu este luat ca martor că ceea ce se spune este curat și adevărat. Insuși, cu prilejul jurământului, Mântuitorul n'a refuzat să dea mărturie sub jurământ. Marele preot i-a zis: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristos”.

„Tu ai zis” adică „Da, sunt!” „Dacă Hristos, în Predica de pe Munte, ar fi osândit jurământul înaintea instanțelor judecătorești, ar fi muștrat pe marele preot, cu ocazia judecării Sale.

3. Ce să facă credinciosul care s'ar găsi în vreo suferință sau cel cu inimă bună? Iacov 5, 13.

Credinciosul crede în puterea rugăciunii, ca mijloc de vindecare, și nu numai neapărat spre a primi plata cercării, ci înainte de toate spre întărirea credinței, spre reînvierea spiritului, ca să putem fi mângâiați, liniștiți și încrezători.

4. Ce cuvânt este spus celor bolnavi? Iacov 5, 14.

5. Ce trebuie să însoțească rugăciunea spre a fi ascultată? Iacov 5, 15.

Este o lucrare zadarnică de a învăța pe credincioși să privească spre Dumnezeu ca spre Doctorul lor în neputințe, atâta timp cât nu sunt învățați să lase la o parte orice obiceiuri nesănătoase. Ca să primească binecuvântarea ca răspuns la rugăciunile lor, ei trebuie să înceteze de a face rău, și să învețe a face bine. Pentru ca rugăciunile credincioșilor să fie ascultate, ei trebuie să trăiască în conformitate cu Legea lui Dumnezeu, atât cu legea naturală, cât și cu cea spirituală.

6. Ce lucrare trebuie făcută înainte de a înălța o astfel de rugăciune? Iacov 5, 16 pr. p.

Când cineva care caută însănătoșire, s'a făcut vinovat de vorbirea de rău a cuiva, — când a semănat desbinare în familie, între vecini sau în comunitate, când a pricinuit o înstrăinare, sau când prin obiceiuri rele a amăgit pe alții la păcat, atunci lucrurile acestea trebuie să se măturte de la Dumnezeu și aceluia, cărora prin ele li s'ar fi adus vreo vătămare.

7. Ce spune Cuvântul despre rugăciunea fierbinte a celui neprihanit? Iacov 5, 16 u. p.

8. Ce exemplu de om al rugăciunii este amintit de apostol? Iacov 5, 17, 18.